

Arrest

nr. 76 912 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 mei 2005. Van zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 4 mei 2005, deed hij vrijwillig afstand. De tweede asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 25 oktober 2006. Tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2007, tekende hij beroep in bij de Raad van State die het beroep verwierp bij arrest nr. 220.122 van 24 december 2010. De vierde asielaanvraag werd opnieuw afgesloten met een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker verklaarde zich een vijfde keer vluchteling op 27 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 december 2011.

1.3. Op 8 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en op 20/05/1367 (1 juli 1988 volgens de Gregoriaanse kalender) geboren te zijn in Mazar-e Sharif (provincie Balkh). Uw vader was chauffeur van de Mujaheddin. Hij had in 1991 een conflict met een communist. Toen hij deze persoon, die eerder al uw grootvader doodde, vermoordde, diende uw familie naar Teheran (Iran) te vluchten. Jullie zijn nooit meer teruggekeerd naar Afghanistan. U verbleef steeds illegaal in Iran. In 1374 (1995) overleed uw moeder. In 1377 (1998) kwam ook uw oom met zijn drie zonen in Iran wonen. Hij raakte met uw vader al snel in een vete omtrent de nalatenschap van uw grootvader verwikkeld, een keer kwam het tot een gevecht waarbij ook u werd verwond. In 1378 (1999) hertrouwde uw vader met A(...). Twee jaar later verhuisde uw vader met zijn nieuwe gezin naar Bam. U bleef in Teheran waar u werkte en woonde in een textielfabriek. De laatste jaren verslechterde de situatie voor Afghanen die (illegaal) in Iran verblijven. Geregeld werd u op straat aangehouden door politie en moest u deze betalen om met rust te worden gelaten. Twee maal werd u gearresteerd en opgesloten in een gesloten centrum met het oog op repatriëring naar Afghanistan. Toen u in de zomer van 1383 (2004) nogmaals werd gearresteerd, slaagde u er in te ontsnappen. U verbleef nog even in Teheran alvorens weg te vluchten uit Iran. U kon om diverse redenen niet terug naar Afghanistan. In de winter van 1383 verliet u Iran. Tijdens uw reis verbleef u nog enkele maanden in Istanboel, waar u als kleermaker werkte in een atelier. Op een dag ontmoette u daar uw neef Ali die ook uit Iran was weggevlucht. Toen Ali de oversteek van Turkije naar Griekenland maakte, kwam hij op zee om het leven. Toen uw oom het nieuws van de dood van zijn zoon vernam, meende hij dat u hem gedood had en hem had bestolen. Hij zwoer dat hij wraak zou nemen en een andere zoon zou sturen om Ali te wreken. U verliet daarom ook Turkije en reisde verder naar België.

Op 2/05/2005 kwam u aan in Brussel. Op 4/05/2005 ging u asiel vragen bij de Belgische asielinstanties. Op aangeven van uw voogd deed u afstand van de asielprocedure.

Op 11/07/2006 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze werd niet in overweging genomen.

Op 25/10/2006 vroeg u een derde keer asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 09/01/2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 24/12/2010 door de Raad van State verworpen.

Uw vierde asielaanvraag van 20/04/2007 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27/06/2011 heeft u zich een vijfde keer vluchteling verklaard. U verklaart nog steeds de problemen te vrezen die u bij uw eerdere asielaanvragen heeft aangehaald. Bovendien acht u de algemene situatie in Mazar-i Sharif onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. U legt geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 09/01/2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam en daarbij opmerkte dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Naar aanleiding van uw vijfde asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen of documenten aan die de eerdere bevindingen van het Commissariaat-generaal vermogen te weerleggen. Bijgevolg kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimtal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als vluchteling. In het kader van zijn gegronde vrees voor vervolging stelt verzoeker dat het niet ter discussie staat dat de huidige situatie te Afghanistan nog steeds zeer precair is voor burgers die er wonen en wijst hij erop dat hij bovendien een jonge man is die geen enkel netwerk heeft om op terug te vallen. Ter illustratie wordt verwezen naar het reisadvies van de dienst buitenlandse zaken waaruit blijkt dat de Afghaanse provincies ontoegankelijk zijn voor buitenlanders. Hij vervolgt met de stelling dat er evenmin twijfel bestaat over het criterium van het vluchtelingenverdrag dat vereist dat de vrees gegrond

moet zijn op basis van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Voorts vreest verzoeker dat hij persoonlijk zal worden vervolgd door de mujaheddin en gearresteerd/gefolterd/mishandeld zal worden en stelt hij dat het onmogelijk is om de bescherming van zijn land in te roepen gelet op de burgeroorlog die er op dit ogenblik in zijn land van herkomst plaatsvindt.

Met betrekking tot de schending van de materiële motiveringsplicht en de bepalingen van het subsidiair beschermingsstatuut betoogt verzoeker dat hij ter staving van zijn vijfde asielaanvraag een brief indiende van zijn raadsman waarin werd verwezen naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 17 december 2010, de studie van BAA en het CGVS van juli 2010 en verzoekers jonge leeftijd en kwetsbaarheid. Volgens verzoeker werden deze elementen niet afdoende beoordeeld in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij herhaalt dat hij een jonge man is die geen enkel netwerk heeft en vraagt zich af van wat hij dient te leven en hoe hij zichzelf kan beschermen. Verzoeker is de mening toegedaan dat niet kan worden ontkend dat er in Mazar-e Sharif sprake is geweld en hij verwijst naar een artikel van Amnesty International over Afghanistan waarmee hij meent bewezen te hebben dat hij onmogelijk terug kan. Ten slotte citeert verzoeker de criteria voor subsidiaire bescherming en herinnert hij er aan dat een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Aan het verzoekschrift wordt een brief van verzoekers raadsvrouw aan de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 april 2011 en het artikel *'Afghanistan 10 years on: Slow progress and failed promises'* dd. 5 oktober 2011 van Amnesty International, toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het Commissariaat-generaal al op 9 januari 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam en daarbij opmerkte dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht en hij naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag geen nieuwe elementen of documenten aanbrengt die de eerdere bevindingen vermogen te weerleggen, (ii) er gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, de veiligheidssituatie in Mazar-e Sharif dient te worden beoordeeld en aangezien uit analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de situatie er 'stabiel' is, ook UNHCR in haar richtlijnen niet heeft geadviseerd om Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden en verzoeker zelf geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op die evaluatie, de commissaris-generaal tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e Sharif actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.4. Uit de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2007 blijkt dat aan verzoekers asielaanvraag geen geloof wordt gehecht, inzonderheid met betrekking tot de reden waarom zijn familie in 1991 naar Iran zou zijn gevlucht, en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet naar Afghanistan kon terugkeren omdat hij niet heeft aangetoond dat hij in Afghanistan niet zou kunnen terugvallen op de steun van familieleden.

Uit het arrest van de Raad van State nr. 210.122 van 24 december 2010 blijkt dat *"de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal, niet enkel de subsidiaire bescherming betreft, zoals reeds omstandig werd toegelicht, maar ook wat de beweerdte vrees voor vervolging betreft, wel degelijk uitvoerig en afdoende is gemotiveerd; dat uit de lezing ervan blijkt dat de Commissaris-generaal zijn beslissing, waarin hij concludeert dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is,*

laat steunen op de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn familie Afghanistan moest verlaten omwille van de beschuldigingen die tegen zijn vader zijn geuit, dat hij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet kon terugkeren naar Afghanistan, dat zijn vrees dat de familie van de vermoorde communist hem zou vinden en doden niet concreet kan maken (...)".

Vermits vastgesteld dient te worden dat verzoeker geen andere elementen heeft aangebracht naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht concluderen dat *"bijgevolg kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend"*.

In de mate verzoeker stelt dat hij nog een zeer jonge man is en geen enkel netwerk heeft om op terug te vallen, en hij een persoonlijke vrees koestert voor de mudjaheddin en hij dadelijk zal gearresteerd/gefolterd en mishandeld zal worden gaat hij voorbij aan de bestreden beslissing van 8 januari 2007 en het arrest van de Raad van State van 24 december 2010, dat bekleed met het gezag van gewijsde. In de mate hij nog verwijst naar de algemene situatie in Afghanistan wijst de Raad erop dat de verwijzing naar een algemeen rapport betreffende de situatie in het land van herkomst niet volstaat om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin bestaat. Dit bestaan dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.5. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Verzoekers raadsvrouw legde tijdens de procedure van zijn vijfde asielaanvraag een brief neer waarin wordt verwezen naar het beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, de analyse door een externe Afghanistanspecialiste in opdracht van het BHCV met betrekking tot de huidige kennistest waaraan Afghaanse asielzoekers momenteel onderworpen worden en het lopend onderzoek van CGVS met betrekking tot de band tussen geloofwaardigheid en de nood aan bescherming (adm. doss., stuk 6). In de mate verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing met deze brief geen rekening werd gehouden, stelt de Raad vooreerst vast dat het onderzoek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zich onder meer baseert op de UNHCR richtlijnen dd. 17 december 2010 (zie SRB, bibliografie, p. 44), waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat hiermee geen rekening werd gehouden. Voorts kan niet worden ingezien hoe een studie over Pakistan en Iran de beoordeling van subsidiaire bescherming in Afghanistan kan beïnvloeden. Ten slotte dient te worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet kan buigen op een netwerk van familieleden, zodat wel degelijk rekening werd gehouden met zijn profiel en jonge leeftijd.

2.7. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land/regio van herkomst, in casu Afghanistan/Mazar-i-Sharif, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt correct dat uit de *"Subject Related Briefing (SRB)" "Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie in Afghanistan en in het noorden van Afghanistan (...)"*, (update van 21 oktober 2011) blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid, wat wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-e-Sharif stabiel is. Voor de beoordeling heeft de commissaris-generaal rekening gehouden met het rapport van UNHCR van 17 december 2010.

In de mate verzoeker verwijst naar een reisadvies dient erop te worden gewezen dat dit slechts gericht is aan Belgische reizigers die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Er wordt enkel melding gemaakt van een aantal grote aanslagen in Kabul, doch deze waren blijkens de informatie specifiek gericht op buitenlandse VN-medewerkers en hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven.

Het artikel van Amnesty International doet evenmin afbreuk aan de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, aangezien daarin wordt gewezen op de algemene precare toestand in Afghanistan en met betrekking tot de provincie Balkh enkel wordt vermeldt dat de ontheemden in deze provincie in een armoedige en precare situatie leven. Verzoeker is afkomstig van Mazar-i-Sharif en heeft niet aannemelijk gemaakt niet te kunnen steunen op familie. De toegevoegde SRB is specifiek gericht op het noorden met daarbij een bespreking van de verschillende provincies en districten. De SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt wordt en geciteerd en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd. Het aangehaalde artikel is niet van dien aard om deze analyses te ondergraven.

2.8. Artikel 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS